

Sygn. akt III CSK 210/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa M. S.A. w W.

przeciwko E. S.A. w K.

przy uczestnictwie interwenienta ubocznego U. sp. z o.o.

w P.

o zaniechanie czynów nieuczciwej konkurencji,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej oraz skargi kasacyjnej
strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia do rozpoznania obu skarg kasacyjnych;**
- 2) znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w K. uwzględniając częściowo powództwo zakazał stronie pozwanej publikowania reklam porównawczych odnoszących się do strony powodowej zawierających slogan „U nas [...]”, używania w reklamie porównawczej odnoszącej się do strony powodowej słowa „marko” oraz innych niż słowo „makro” określeń składających się z pięciu liter, zaczynających się od „mak”, a kończących się na literę „o”, lub zaczynających się od „ma” i kończących się na „ko”, jak również publikowania reklam porównawczych odnoszących się do strony powodowej, w których oznaczenie strony powodowej byłoby przedstawione na tle przekreślonego okręgu symbolizującego znak zakazu, nakazał też stronie pozwanej ogłoszenie na billboardach w dwóch określonych w wyroku miejscach, oświadczenia o treści przedstawionej w sentencji wyroku, zawierającego stwierdzenie dopuszczenia się przez pozwaną określonego czynu nieuczciwej konkurencji i przeproszenie za to strony powodowej. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo, co obejmowało między innymi roszczenie o zakazanie stronie pozwanej prowadzenia akcji rozdawania kierowcom, zwłaszcza przez osoby przebrane w mundury policyjne lub ubrania innych służb mundurowych, ulotek i zniczy na drogach wjazdowych do hal strony powodowej w K. i T. i na parkingach przed tymi halami oraz ustawiania tam transparentów.

Po rozpoznaniu apelacji obu stron Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 14 stycznia 2014 r. uwzględniając częściowo apelację strony pozwanej zmienił zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że nałożony na nią obowiązek ogłoszenia określonego w wyroku ograniczył do jednego billboardu we wskazanej miejscowości, oddalając co do tego roszczenia powództwo w pozostałej części oraz oddalając apelację strony pozwanej w pozostałej części zaś apelację strony powodowej w całości i znosząc wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

Od powyższego wyroku obie strony wniosły skargi kasacyjne.

Strona powodowa zaskarżyła wyrok w części oddalającej jej apelację co do opisanego wyżej roszczenia o zakazanie pozwanej prowadzenia akcji

rozdawania kierowcom ulotek i zniczy oraz w części orzekającej o kosztach postępowania apelacyjnego.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na występowanie w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych sprowadzających się do pytań, czy reklama prowadzona z naruszeniem przepisów prawa publicznego, w tym regulujących zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym może być uznana za reklamę sprzeczną z prawem lub naruszającą dobre obyczaje w rozumieniu art. 3 ust. 1 w zw. z art. 16 ust. 1 pkt 1 i 5 i w zw. z art. 18 ust. 1 pkt 1 u.z.n.k., czy też naruszenie tych przepisów pozostaje bez znaczenia z punktu widzenia oceny zgodności reklamy z przepisami u.z.n.k. oraz czy dla zakwalifikowania danej reklamy jako naruszającej dobre obyczaje lub jako uciążliwej dla klienta konkurenta konieczne jest by działania reklamowe były bezpośrednio adresowane do tego klienta, czy na gruncie wskazanych wyżej przepisów wystarczy, że skutki takich działań mogą wywołać negatywne konsekwencje dla klienta również pośrednio, w tym w postaci konieczności zatrzymania się na drodze dojazdowej do hali konkurenta w związku z wręczaniem kierowcom jadącym wcześniej ulotek i zniczy.

Strona pozwana zaskarżyła wyrok w części oddalającej jej apelację i orzekającej o kosztach postępowania apelacyjnego.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania również wskazała na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze z nich, opisujące szczegółowo stanowiska stron procesu w zakresie zgłoszonych i modyfikowanych roszczeń, sprowadza się do pytania, czy modyfikacja roszczeń dokonana przez powoda w sprawie była dopuszczalna na gruncie art. 479⁴ § 2 k.p.c. sprzed nowelizacji z dnia 3 maja 2012 r. Drugie sformułowane zostało jako pytanie, czy sąd dokonując oceny prawnej ryzyka wprowadzenia w błąd związanego ze stosowaniem reklamy porównawczej powinien wziąć pod uwagę poszerzony zakres dopuszczalnej przesady reklamowej w sytuacji, gdy reklama kierowana jest do profesjonalistów, zaś trzecie sprowadza się do pytania, czy dokonując oceny prawnej uczciwości reklamy sąd powinien ustalić zaistnienie przesłanki co najmniej zagrożenia interesu powoda, czy też

spełnienie tej przesłanki wynika z samego faktu uznania przez sąd, że doszło do zastosowania reklamy wprowadzającej w błąd?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien przedstawić występujące w sprawie zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie jako zagadnienia abstrakcyjnego o charakterze uniwersalnym, wskazać przepis prawa, na tle którego powstało i w wyodrębnionym, wszechstronnym i pogłębionym wywodzie prawnym - odpowiadającym wywodowi jaki obowiązany jest przedstawić sąd w uzasadnieniu zagadnienia prawnego, zgłaszanego na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. - przedstawić kontrowersje i rozbieżne oceny prawne, jakie zagadnienie to wywołuje, wskazując także własne stanowisko w tym przedmiocie i argumenty prawne na jego poparcie. Skarżący powinien także wykazać, że zagadnienie jest tak istotne i poważne, iż konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy i od jego rozstrzygnięcia zależy prawidłowe rozstrzygnięcie rozpoznawanej sprawy oraz innych podobnych spraw (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Analiza uzasadnienia wniosków obu stron o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że nie wykazały one, iż w sprawie występują tak rozumiane zagadnienia prawne.

Strona powodowa nie przedstawiła wszechstronnego i pogłębionego wyvodu prawnego wskazującego na istnienie tak poważnych i istotnych kontrowersji oraz rozbieżnych oceny prawnych na tle przedstawionych zagadnień, iż konieczne jest zajęcie stanowiska przez najwyższy w państwie organ wymiaru sprawiedliwości. Wykładnia i stosownie prawa należy do sądów powszechnych, które czynią to w każdej rozpoznawanej sprawie z reguły prawidłowo i z rezultatem wystarczającym do jej trafnego rozstrzygnięcia oraz do prawidłowego wypełnienia zadań wymiaru sprawiedliwości. Jedynie wyjątkowo, w sytuacji występowania

szczególnie trudnego zagadnienia prawnego, konieczna jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy. Strona powodowa nie wykazała, że taka sytuacji zachodzi w odniesieniu do przedstawionych przez nią zagadnień, jak również, że ich rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy miałoby znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w tym zakresie, co było konieczne wobec stwierdzenia przez Sądy jednostkowego i marginalnego znaczenia czynu leżącego u podstaw przedstawionych zagadnień.

Zagadnienia przedstawione przez stronę pozwaną nie mają charakteru zagadnień prawnych, we wskazanym wyżej rozumieniu wynikającym z wykładni art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. przyjętej jednolicie przez Sąd Najwyższy. Są to bowiem w istocie pytania o to, czy w konkretnej sytuacji procesowej lub faktycznej rozpoznawanej sprawy Sąd prawidłowo zastosował określony przepis prawa (przy czym w drugim pytaniu pozwana, wbrew wymaganiom art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie wskazała żadnego przepisu, na którego tle zagadnienie to powstało). Są to więc pytania o prawidłowość dokonania przez Sąd subsumcji okoliczności procesowych lub stanu faktycznego sprawy pod przepisy prawa. Tego rodzaju wątpliwości nie mają charakteru abstrakcyjnego ani uniwersalnego i nie są zagadnieniami prawnymi we wskazanym wyżej rozumieniu.

Z tych wszystkich przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 §1 i art. 398²¹ k.p.c. przez ich rozliczenie i w wyniku tego wzajemne zniesienie.